

Дорогие друзья,

Греческий Культурный Центр (ГКЦ) рад препроводить информацию о Персональной живописной выставке Константиноса Спиропулоса!

Греческий Культурный Центр (ГКЦ) благодарит ведущего греческого журналиста Ахиллеаса Пападионисиу за предоставленную информацию.

Предлагаем вашему вниманию пост-релиз организаторов на русском и греческом языках:

ΠΡΕΣΣ-ΡΕΛΙΖ

Временное бессмертие

Περсональня живописня выставка Константиноса Спиропулоса

В концертном зале Салоников

В сотрудничестве с Фондом Майкла Какоянниса.

Известный художник и профессор пульмонологии **Константинос Спиропулос** представляет **свою персональную живописную выставку под названием «Временное бессмертие»**, открытие которой состоится в **понедельник, 15 декабря, в 18:00 в концертном зале Салоников** (фойе на 3-м этаже).

В своих работах Спиропулос, врач и художник, рассуждает о временном бессмертии, которое дарит искусство.

Художник, участвовавший в 12 биеннале и 22 художественных ярмарках, получивший награды на международных конкурсах, имеющий академическую должность, чьи работы выставлялись в галереях и музеях Греции и за рубежом, приезжает в Салоники с выставкой, которая будет обсуждаться.

«Цель состоит в том, чтобы устранить дистанцию между искусством и повседневной жизнью, чтобы повседневная жизнь стала формой художественного и политического акта. Потребитель произведения

искусства должен иметь возможность прикасаться к нему и участвовать в том, как оно представлено », — объясняет художник.

Куратор выставки **Элени Симони** заявляет: *«Выставка «Временное бессмертие» представляет работы Константиноса Спиропулоса как пространство, где свет, память и человеческая хрупкость сосуществуют незаметно, но по существу. Его статус профессора пульмонологии не становится предметом исследования или визуальным инструментом; он действует подпольно, как внутреннее знание предела. В то же время его художественная идентичность остается ясной: его живопись не объясняет, а чувствует».*

На открытии выставки в **понедельник, 15 декабря, в 18:00**, будут присутствовать:

— Заместитель министра культуры, г-н **Джейсон Фотилас**

— Художественный руководитель Салоникского концертного зала, г-н **Христос Галилиос**

— Председатель совета директоров и генеральный директор Фонда Майкла Какоянниса, г-жа **Ксения Калдара**.

— куратор выставки и художница **Элени Симони**
- и сам художник.

Часы работы концертного зала в Салониках: с понедельника по субботу с 10:00 до 18:00.

Выставка продлится с 15 декабря 2025 года по 15 января 2026 года.

Вход свободный.

Информация: www.tch.gr

Выставка является совместным проектом Салоникского концертного зала и Фонда Михаила Какоянниса.

Проект находится под эгидой Министерства культуры.

Примечание художника

Избавьтесь от эстетики целенаправленности.

Начну с цитаты, отражающей мой взгляд на существование искусства: «И если мы никогда не сможем понять глубинные причины и цели творения, искусство

всегда будет утешением и надеждой на продолжение пути. Пути к неизвестному. Искусство на этом пути будет залечивать раны и порождать ожидания, даже если они ложны».

Но какой должна быть форма искусства и какова должна быть роль художника сегодня?

Различные авангардные направления, развившиеся в XX веке, были обусловлены дистанцией, существовавшей между «новыми идеями» правящих классов и общественным мнением, которые стояли за стремительным социальным развитием и войнами. Войны, которые представляют собой черную страницу в общей картине прогресса, которую правящие классы капитализма и коммунизма пытались навязать. Поэтому историческая конъюнктура должна быть не «источником вдохновения» для антивоенных художественных тем, а необходимостью для нового контрнарратива. Современное искусство должно изображать портрет проблемного общества, которое, с одной стороны, отличается войнами и социальной несправедливостью, а с другой — технологическим развитием и научными знаниями.

Сегодня человек осознает свою ничтожность. Он знает, что информация, обрабатываемая его мозгом, поступает в основном через зрение и слух. Он также знает, что может видеть только «видимый спектр», который очень ограничен по сравнению с инфракрасным и ультрафиолетовым излучением, невидимым для человека. Он также слышит лишь узкий спектр звуков. Таким образом, человек воспринимает мир сквозь щель. Поэтому он не может полностью приблизиться к истине мира, и по этой причине человек, возможно, осознал, что его существование — это тщетная затея, случайное событие, что он вынужден играть в игру без смысла. Поэтому он на время обманывает себя, покупая у врачей своего рода «ограниченное» бессмертие, пытаясь продлить жизнь. Таким образом, искусство сегодня стало своего рода игрой, с помощью которой забываешь. Конечно, так было всегда. Но сегодня это исключительно так. Я думаю, что сейчас самое интересное — это то, что художнику станет сложнее, потому что для того, чтобы его работы были интересными, ему придется по-настоящему погрузиться в игру фотографии, компьютеров и искусственного интеллекта.

Художник должен понимать, что смысл произведения искусства — это самостоятельная сущность, заключенная внутри самого произведения. Что обычные люди и их повседневное поведение могут быть предметом искусства. Что искусство сегодня не может быть адресовано только некоторым «доминирующим социальным группам» с «высокими» стандартами и

принципами. Что границы искусства должны постоянно пересматриваться. Ничто не должно быть стабильным и неприкосновенным для искусства. Потому что наш мозг эволюционировал, чтобы обрабатывать «небольшой» объем данных, поступающих из-за ограниченной способности наших органов чувств, непосредственной природной среды, сканирования леса в поисках хищников, разработки стратегии выживания из порой скудных, а порой обильных ресурсов.

Мы — органические обрабатывающие единицы. Наша способность к рациональному суждению ограничена скоростью, с которой мы можем трансформировать функциональную ментальную модель Вселенной и выбирать соответствующие новые модели. Поэтому после деконструкции искусство должно перейти к новому синтезу. К новому синтезу, который будет бороться с информационной перегрузкой, вызывающей космологические потрясения, изменит способ организации и самовосприятия человечества, где рушатся иерархии, переосмысливается мораль. Возникают новые философские принципы, отвергаются боги. Поэтому целью должно быть устранение дистанции между искусством и повседневной жизнью, чтобы повседневная жизнь стала формой художественного и политического акта.

Потребитель произведения искусства должен иметь возможность держать его в руках и участвовать в процессе его представления. Именно поэтому некоторые из предлагаемых мною работ являются «самосветящимися» — они излучают свет изнутри, когда владелец произведения решает осветить его таким образом. Это решение, безусловно, связано с повседневной жизнью человека, состоянием эйфории или дискомфорта, моментом и его свободным временем. Светящиеся работы сочетают в себе неоновое и светодиодное освещение с «живописью» на различных материалах. Мои работы в целом позволяют людям взаимодействовать с ними ежедневно, проявляя любовь, нежность, оптимизм, но также и пессимизм. Потому что они структурированы таким образом, чтобы создавать новые интерпретации эстетики городского и частного пространства.

К.В. СПИРОПУЛО

Примечание редактора — «Временное бессмертие»

Константинос Спиропулос — один из тех людей, которые «просто не могли не стать врачами». Ежедневное соприкосновение с жизнями других людей, ответственностью, телом и собственными ограничениями глубоко сформировало его личность. В то же время совершенно очевидно, что он не мог не стать художником. Живопись для него — это второе дыхание: взрыв красок,

успокаивающий все его мысли и переживания в его двойной жизни.

Выставка «Временное бессмертие» представляет его работы как поле, где свет, память и человеческая хрупкость сосуществуют тонко, но по существу. Его статус профессора пульмонологии не становится предметом исследования или визуальным инструментом; он действует подпольно, как внутреннее знание предела. В то же время его художественная идентичность остается ясной: его живопись не объясняет, а чувствует.

Самосветящиеся неоновые работы, мягкие, но насыщенные цветовые переходы, детские линии, острова, Coca-Cola, эстетика картины 80-х в зале ожидания — все это создает знакомое, почти личное воспоминание. Образы, которые, кажется, уже видели раньше, но не помнят где; работы, которые бросаются в глаза, ожидая ответа или проходя по коридору клиники. В руке Спиропулоса свет становится чем-то большим, чем просто освещением: он становится следом жизни.

Неоновая подсветка здесь не впечатляет; она служит средством тишины. Произведения оживляются, когда зритель выбирает их — просмотр становится участием и временем. Временное бессмертие — это не просто победа над распадом, а момент, когда произведение существует благодаря тому, что кто-то его освещает. Акт выбора.

В его мире есть что-то знакомое и одновременно старомодное: фигуры и маленькие герои личного поп-прошлого предстают как спутники, которые просто просят, чтобы на них посмотрели. Как врач, дарящий надежду, зная, что всякая надежда по своей природе временна.

Врачи находятся в состоянии неопределенности, балансируя между стремительным развитием науки, которая часто воспринимается как новая форма веры, и нереалистичными ожиданиями общества, приписывающего им всемогущество, так называемым «синдромом Бога». В этих условиях живопись Спиропулоса становится способом достижения равновесия: спокойным переводом опыта в образы.

Если врач дает время, художник превращает его в длительность. И Константинос Спиропулос, благодаря этому балансу силы и чувствительности, словно беседует с чем-то большим, чем он сам — с голосом мира, который касается пределов божественного и напоминает нам, или спрашивает нас, куда мы идем.

Элени Симони

Несколько слов о Константиносе Спиропулосе

- Действительный член Тиберийской академии в Риме, класс искусств.
- Т. Профессор Школы изящных искусств Университета Иоаннины.
- Почетная докторская степень, Университет Никосии, факультет искусства и дизайна.
- Награда Римской академии за визуальную работу на конкурсе поэзии и живописи, Флоренция, июль 2024 г., Палаццо Веккьо.
- Премия Итальянской академии изящных искусств за визуальную работу, Лечче, декабрь 2022 г. - 1-е место за работу, представленную на 3-й Международной биеннале в Юрмале, Латвия, июль 2023 г.
- Премия ЮНЕСКО за выдающиеся достижения в области искусства, Афины, 2017 и 2018 годы.
- Международная премия для художников в честь юбилея, Рим Декабрь 2023 г.
- Почетное звание Энекена за вклад в науку и искусство, Греческое общество Австрии, Вена, 2025 год. - Его портрет был представлен Итальянской академией изящных искусств в специальном томе, посвященном представителям современной европейской живописи. Издан в 2006 году по случаю 400-летия со дня рождения Рембрандта.
- Доцент кафедры медицины, Университет Патраса
- Участие в 12 международных биеннале, включая Венецианскую (за исключением государственных) в 2022 году и Флорентийскую в 2021 году.
- Участие в 22 международных художественных ярмарках, включая ярмарку Лувра в Париже в 2016 году. - Персональные и групповые выставки (более 100) в музеях и галереях за рубежом, а также в Греции (Афины, Париж, Брюссель, Никосия, Флоренция, Вена, Верона, Рим, Инсбрук, Нью-Йорк, Ванкувер, Стамбул, Лечче, Цюрих, Азербайджан, Сан-Марино, Лондон, Латвия, Гамбург и др.). В 2006 году Почта Греции, в честь его творчества, выпустила 49 марок с изображением аналогичного количества работ.
- Ссылки на работу: Аλεκос Фассианос, Габриэлла Хайкова (директор Международной биеннале дизайна в Пльзене, Чехия), Хризантос Христу (профессор истории искусств, Национальный университет Афин), Стелиос Лидакис (профессор истории искусств, Национальный университет Афин), Никос Зиас (профессор истории искусств, Национальный университет Афин), Г. Пантис (президент Школы изящных искусств, Университет Иоаннины), Сальваторе Автовино (профессор истории искусств) (Биеннале Палермо), Барбара Анджиолини (искусствовед), Георгий Кацангелос (профессор Школы изящных искусств, Университет Аристотеля в Салониках), Ирис Критику (искусствовед), Дора Илиопулу Роган (искусствовед), Манос Стефанидис (профессор истории искусств, Национальный университет Кипра), Филиппос Пуджутас (ректор Никосийского университета), Дарио Дюп (профессор Школы

изящных искусств Бухарестского университета) и другие греческие и зарубежные искусствоведы.

Его работы находятся в Национальной галерее, музее Ворреса, в зарубежных музеях, а также во многих частных коллекциях в Греции и за рубежом.

Он является автором многочисленных книг по искусству (например, «Анатомия искусства» для студентов факультета изящных искусств Университета Иоаннины, издательство Университета Иоаннины, 2002 г.).

Эстетика искусства и субатомные частицы, Приключение искусства 2024 и др.

Более подробная информация: www.kostas-spiropoulos.com.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Ατομική έκθεση ζωγραφικής του Κωνσταντίνου Σπυρόπουλου
Στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης
Σε συμπαραγωγή με το Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης

Ο διακεκριμένος εικαστικός και καθηγητής πνευμονολογίας **Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος** παρουσιάζει την **ατομική έκθεση ζωγραφικής του με τίτλο «Προσωρινή Αθανασία»** που εγκαινιάζεται τη **Δευτέρα 15 Δεκεμβρίου στις 18:00 στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης** (Φουαγιέ του 3ου ορόφου).

Μέσα από τα έργα του ο Σπυρόπουλος, ο οποίος είναι γιατρός και καλλιτέχνης, πραγματεύεται την προσωρινή αθανασία που προφέρει η τέχνη.

Με συμμετοχή σε 12 Biennale και σε 22 Art Fair, βραβεία σε διεθνείς διαγωνισμούς, ακαδημαϊκή θητεία, παρουσίαση έργων του σε γκαλερί και μουσεία

της Ελλάδας και του εξωτερικού, ο δημιουργός έρχεται στην πόλη της Θεσσαλονίκης με μια έκθεση που θα συζητηθεί.

«Στόχος είναι η εξάλειψη της απόστασης μεταξύ Τέχνης και καθημερινής ζωής ώστε η καθημερινότητα να αποτελεί μια μορφή καλλιτεχνικής και πολιτικής πράξης. Πρέπει ο καταναλωτής του έργου τέχνης να μπορεί να το χειρίζεται και να συμμετέχει στον τρόπο παρουσίασής του», εξηγεί ο καλλιτέχνης.

Η επιμελήτρια της έκθεσης, **Ελένη Σιμώνη** αναφέρει: *«Η “Προσωρινή Αθανασία” παρουσιάζει το έργο του Κωνσταντίνου Σπυρόπουλου ως ένα πεδίο όπου το φως, η μνήμη και η ανθρώπινη ευθραυστότητα συνυπάρχουν διακριτικά, αλλά ουσιαστικά. Η ιδιότητά του ως καθηγητή πνευμονολογίας δεν γίνεται θέμα ούτε εικαστικό εργαλείο· λειτουργεί υπόγεια, ως εσωτερική γνώση του ορίου. Παράλληλα, η καλλιτεχνική του ταυτότητα παραμένει καθαρή: η ζωγραφική του δεν εξηγεί, αλλά νιώθει ».*

Στα εγκαίνια την **Δευτέρα 15 Δεκεμβρίου στις 18.00** την έκθεση θα προλογίσουν:

-ο Υφυπουργός Πολιτισμού, **κ. Ιάσων Φωτήλας**

-ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής του Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης, **κ. Χρίστος Γαλιλιαίος**

-η Πρόεδρος του Δ.Σ. και Γενική Διευθύντρια του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης, **κυρία Ξένια Καлдάρα**

-η επιμελήτρια της έκθεσης και εικαστικός, **Ελένη Σιμώνη**

-και ο καλλιτέχνης.

Ώρες λειτουργίας Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης: Δευτέρα έως Σάββατο 10.00-18.00.

Διάρκεια από 15 Δεκεμβρίου 2025 έως 15 Ιανουαρίου 2026.

Είσοδος ελεύθερη.

Πληροφορίες : www.tch.gr

Η έκθεση γίνεται σε συμπαραγωγή του Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης και του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης.

Τελεί υπό την αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού.

Σημείωμα καλλιτέχνη

Απόδραση από την αισθητική της σκοπιμότητας

Θα ξεκινήσω με μια αναφορά που σχετίζεται με την άποψή μου σχετικά με την υπόσταση της Τέχνης: «Και αν ακόμα δεν μπορούσαμε να κατανοήσουμε ποτέ τα βαθύτερα αίτια και τους σκοπούς της δημιουργίας, η Τέχνη θα είναι πάντα παρηγοριά και ελπίδα για να συνεχίζεται η πορεία. Μια πορεία προς το άγνωστο. Η Τέχνη σ' αυτή την πορεία θα θεραπεύσει τις πληγές και θα γεννά προσδοκίες, ως είναι και ψεύτικες».

Ποια όμως θα πρέπει να είναι η μορφή της Τέχνης και ο ρόλος του καλλιτέχνη σήμερα;

Οι διάφορες πρωτοπορίες που αναπτύχθηκαν τον 20ο αιώνα οφείλονταν στην απόσταση που υπήρχε ανάμεσα στις «νέες ιδέες» των κυρίαρχων τάξεων και της κοινής γνώμης, που βρίσκονταν πίσω από τις ραγδαίες κοινωνικές εξελίξεις και τους πολέμους. Τους πολέμους που αποτελούν μελανή σελίδα στο γενικότερο αφήγημα της προόδου που προσπαθούσαν να επιβάλλουν οι κυρίαρχες τάξεις του καπιταλισμού και του κομμουνισμού. Γι' αυτό η ιστορική συγκυρία δεν πρέπει να αποτελεί «πηγή έμπνευσης» για αντιπολεμικά καλλιτεχνικά θέματα, αλλά αναγκαιότητα ενός νέου αντιαφηγήματος. Η σημερινή Τέχνη πρέπει να αποτυπώνει το πορτραίτο μιας προβληματικής κοινωνίας που διακρίνεται αφ' ενός πίσω από τους πολέμους και την κοινωνική αδικία και αφ' ετέρου πίσω από την τεχνολογική εξέλιξη και την επιστημονική πληροφορία.

Ο άνθρωπος σήμερα γνωρίζει την μικρότητά του. Γνωρίζει ότι οι πληροφορίες που επεξεργάζεται ο εγκέφαλός του προέρχονται κυρίως από την όραση και την ακοή. Γνωρίζει επίσης ότι μπορεί να δει μόνο το «ορατό φάσμα» που είναι πολύ περιορισμένο σε σχέση με την υπέρυθρη και την υπεριώδη ακτινοβολία που είναι αόρατες. Επίσης ακούει ένα μικρό φάσμα ήχων. Έτσι ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον κόσμο από μια χαραμάδα. Οπότε δεν μπορεί να προσεγγίσει ολοκληρωτικά την αλήθεια του κόσμου και γι' αυτό ο άνθρωπος ίσως έχει συνειδητοποιήσει ότι είναι μια μάταιη ύπαρξη, ένα τυχαίο συμβάν, ότι είναι υποχρεωμένος να παίζει ένα παιχνίδι δίχως λόγο. Έτσι αυτό που κάνει είναι να ξεγελάσει για λίγο τον εαυτόν του αγοράζοντας ένα είδος «περιορισμένης» αθανασίας από τους γιατρούς, στην προσπάθειά του να παρατείνει την ζωή. Έτσι και η Τέχνη σήμερα έχει γίνει ένα είδος παιχνιδιού με το οποίο ξεχνιέται κανείς. Βέβαια πάντα έτσι ήταν. Σήμερα όμως είναι αποκλειστικά έτσι. Νομίζω ότι το συναρπαστικό τώρα είναι ότι τα πράγματα θα γίνουν πιο δύσκολα για τον καλλιτέχνη, γιατί για να έχει ενδιαφέρον το έργο του θα πρέπει να εμβαθύνει πραγματικά στο παιχνίδι της φωτογραφίας, του υπολογιστή και της τεχνητής νοημοσύνης.

Ο καλλιτέχνης πρέπει να κατανοήσει ότι το νόημα του έργου Τέχνης αποτελεί ανεξάρτητη οντότητα που περιλαμβάνεται στο εσωτερικό του έργου. Ότι οι καθημερινοί άνθρωποι και οι καθημερινές τους συμπεριφορές μπορεί να αποτελούν

αντικείμενο της Τέχνης. Ότι η Τέχνη σήμερα δεν μπορεί να απευθύνεται μόνο σε κάποιες «κρατούσες κοινωνικές ομάδες» με «υψηλά» πρότυπα και αρχές. Ότι τα όρια της Τέχνης πρέπει να διαπραγματεύονται συνεχώς. Τίποτα δεν πρέπει να είναι σταθερό και απαραβίαστο για την Τέχνη. Γιατί ο εγκέφαλός μας εξελίχθηκε έτσι ώστε να χειρίζεται ένα «μικρό» σύνολο δεδομένων που προέρχεται από την περιορισμένη ικανότητα πρόληψης των αισθήσεών μας, ενός άμεσου φυσικού περιβάλλοντος, ανιχνεύοντας το δάσος σε αναζήτηση αρπακτικών ζώων αναπτύσσοντας μια στρατηγική επιβίωσης από άλλοτε λιγοστούς και άλλοτε άφθονους πόρους.

Είμαστε οργανικές μονάδες επεξεργασίας. Η ικανότητά μας για ορθολογική κρίση περιορίζεται από τον ρυθμό με τον οποίο μπορούμε να μετατρέψουμε το λειτουργικό νοητικό μοντέλο του σύμπαντος και να επιλέξουμε τα κατάλληλα νέα πρότυπα. Γι' αυτό μετά την αποδόμηση θα πρέπει η τέχνη να περάσει σε νέα σύνθεση. Σε μια νέα σύνθεση που θα αντιμετωπίζει την υπερπληροφόρηση που προκαλεί κοσμολογική αναταραχή, αλλάζει τον τρόπο που η ανθρωπότητα οργανώνει και βλέπει τον εαυτό της, που οι ιεραρχίες καταρρέουν, η ηθική επαναπροσδιορίζεται. Νέες φιλοσοφικές αρχές εκκολάπτονται, θεοί απορρίπτονται. Στόχος πρέπει λοιπόν να είναι η εξάλειψη της απόστασης μεταξύ Τέχνης και καθημερινής ζωής ώστε η καθημερινότητα να αποτελεί μια μορφή καλλιτεχνικής και πολιτικής πράξης.

Πρέπει ο καταναλωτής του έργου τέχνης να μπορεί να το χειρίζεται και να συμμετέχει στον τρόπο παρουσίασής του. Γι' αυτό αρκετά από τα έργα που σας προτείνω είναι «αυτόφωτα» παράγουν φωτισμό εκ των έσω, όταν ο χειριστής του έργου αποφασίσει να φωτίσει το έργο μ' αυτόν τον τρόπο. Η απόφαση αυτή βεβαίως έχει σχέση με την καθημερινότητα του ανθρώπου, την κατάσταση ευφορίας ή δυσφορίας, της στιγμής και του ελεύθερου χρόνου της ημέρας. Τα φωτεινά έργα έχουν φωτισμό «Νέον» και «Led» που συνδυάζονται με «ζωγραφική» πάνω σε διάφορα υλικά. Με τα έργα μου γενικώς οι άνθρωποι μπορούν να συνδιαλέγονται καθημερινά και να τα χειρίζονται με αγάπη γλυκύτητα, αισιοδοξία, αλλά και απαισιοδοξία. Γιατί είναι έτσι δομημένα ώστε να παράγουν νέες εκδοχές της αισθητικής του αστικού αλλά και του ιδιωτικού χώρου.

Κ.Β.ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Επιμελητικό Σημείωμα - "Προσωρινή Αθανασία"

Ο Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος είναι από εκείνους τους ανθρώπους που “δεν θα μπορούσαν να μην είναι γιατροί”. Η καθημερινή επαφή με το νήμα της ζωής των άλλων, την ευθύνη, το σώμα και το όριο του έχει διαμορφώσει βαθιά την ταυτότητά του. Την ίδια στιγμή, είναι εξίσου ξεκάθαρο πως δεν θα μπορούσε να μην είναι και καλλιτέχνης. Η ζωγραφική λειτουργεί για εκείνον σαν δεύτερη αναπνοή: ένα

ξέσπασμα χρωμάτων που καταλαγιάζει όσα σκέφτεται και βιώνει μέσα στη διπλή του ζωή.

Η έκθεση “Προσωρινή Αθανασία” παρουσιάζει το έργο του ως ένα πεδίο όπου το φως, η μνήμη και η ανθρώπινη ευθραυστότητα συνυπάρχουν διακριτικά, αλλά ουσιαστικά. Η ιδιότητά του ως καθηγητή πνευμονολογίας δεν γίνεται θέμα ούτε εικαστικό εργαλείο· λειτουργεί υπόγεια, ως εσωτερική γνώση του ορίου. Παράλληλα, η καλλιτεχνική του ταυτότητα παραμένει καθαρή: η ζωγραφική του δεν εξηγεί, αλλά νιώθει.

Τα αυτόφωτα έργα με νέον, τα απαλά αλλά έντονα περάσματα χρώματος, οι παιδικές γραμμές, τα νησιά, η Coca-Cola, η αισθητική ενός πίνακα του '80 σε χώρο αναμονής — όλα συγκροτούν μια μνήμη οικεία, σχεδόν προσωπική. Εικόνες που μοιάζουν να έχουμε ξαναδεί χωρίς να θυμόμαστε πού· έργα που συναντά το βλέμμα όταν περιμένει μια απάντηση ή διασχίζει έναν διάδρομο κλινικής. Στο χέρι του Σπυρόπουλου το φως γίνεται περισσότερο από φωτισμός: γίνεται ίχνος ζωής.

Το νέον εδώ δεν εντυπωσιάζει· λειτουργεί ως σιωπηλή συνθήκη. Τα έργα ενεργοποιούνται όταν τα επιλέξει ο θεατής — η θέαση γίνεται συμμετοχή και χρόνος. Η προσωρινή αθανασία δεν αφορά μόνο τη νίκη πάνω στη φθορά, αλλά τη στιγμή που το έργο υπάρχει επειδή κάποιος το φωτίζει. Μια πράξη επιλογής.

Στο σύμπαν του υπάρχει κάτι οικείο και ταυτόχρονα παλιομοδίτικο: μορφές και μικροί ήρωες ενός προσωπικού, pop παρελθόντος εμφανίζονται σαν συνοδοί που ζητούν απλώς να τους κοιτάξεις. Όπως ένας γιατρός που δίνει ελπίδα γνωρίζοντας ότι κάθε ελπίδα είναι από τη φύση της προσωρινή.

Οι γιατροί κινούνται ανάμεσα στη ραγδαία εξέλιξη της επιστήμης, που συχνά αντιμετωπίζεται σαν νέα μορφή πίστης, και στις εξωπραγματικές προσδοκίες μιας κοινωνίας που τους αποδίδει χαρακτηριστικά παντοδυναμίας, το λεγόμενο God syndrome. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη, η ζωγραφική του Σπυρόπουλου γίνεται τρόπος ισορροπίας: μια ήρεμη μετάφραση της εμπειρίας σε εικόνες.

Αν ο γιατρός δίνει χρόνο, ο καλλιτέχνης τον μετατρέπει σε διάρκεια. Και ο Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος, μέσα από αυτή την ισορροπία δύναμης και ευαισθησίας, μοιάζει να συνομιλεί με κάτι μεγαλύτερο από τον ίδιο — μια φωνή του κόσμου που αγγίζει το όριο του θείου και μας θυμίζει, ή μας ρωτά, προς τα πού πηγαίνουμε.

Ελένη Σιμώνη

Λίγα λόγια για τον Κωνσταντίνο Σπυρόπουλο

- Τακτικό μέλος της Τιβερίνιας Ακαδημίας της Ρώμης, στην τάξη των Τεχνών
- Τ. Καθηγητής στην Σχολή Καλών Τεχνών Παν/μίου Ιωαννίνων
- Επίτιμος Διδάκτωρ, Παν/μίου Λευκωσίας, Τμήμα Art & Designing
- Βραβείο από την Ακαδημία της Ρώμης για το εικαστικό έργο σε διαγωνισμό ποίησης και ζωγραφικής, Φλωρεντία Ιούλιος 2024, Palazzo Vecchio
- Βραβείο από την Ιταλική Ακαδημία Καλών Τεχνών για το εικαστικό έργο, Λέτσε, Δεκέμβριος 2022 - 1ο βραβείο για το έργο από την συμμετοχή στην 3η Διεθνή Biennale Jurmala Λετονίας, Ιούλιος 2023
- Βραβείο από UNESCO για το συνολικό καλλιτεχνικό έργο, Αθήνα 2017 και 2018
- International Prize Artists at the Jubille, Ρώμη Δεκέμβριος 2023
- Τιμής Ένεκεν για την προσφορά του στις Επιστήμες και τις Τέχνες, Ελληνική Εταιρεία Αυστρίας Βιέννη 2025 -Την προσωπογραφία του έχει παρουσιάσει η Ιταλική Ακαδημία Καλών Τεχνών σε ειδικό τόμο που περιέχει εκπροσώπους της σύγχρονης Ευρωπαϊκής Ζωγραφικής. Έκδοση 2006 με την ευκαιρία συμπλήρωσης 400 ετών από την γέννηση του Rembrandt
- Ομ. Καθηγητής Ιατρικής Παν/μίου Πατρών
- Συμμετοχή σε 12 διεθνείς Biennale μεταξύ των οποίων και αυτή της Βενετίας (εκτός κρατικών συμμετοχών) 2022 και της Φλωρεντίας 2021
- Συμμετοχή σε 22 διεθνείς Art Fair μεταξύ των οποίων σε Art Fair του Μουσείου του Λούβρου, Παρίσι 2016 -Ατομικές και Ομαδικές εκθέσεις(άνω των 100) σε Μουσεία και Γκαλερί του εξωτερικού, αλλά και της Ελλάδας (Αθήνα, Παρίσι, Βρυξέλες, Λευκωσία, Φλωρεντία, Βιέννη, Βερόνα, Ρώμη, Ίνσμπρουγκ, Νέα Υόρκη, Βανκούβερ,Κωνσταντινούπολη,Λέτσε,Ζυρίχη,Αζερμπαϊζάν,Σαν Μαρίνο,Λονδίνο, Λετονία ,Αμβούργο κ.λ.π.) Τα Ελληνικά Ταχυδρομεία το 2006 τιμώντας το έργο του τύπωσαν 49 γραμματόσημα που απεικονίζουν ανάλογο αριθμό έργων
- Αναφορές στο έργο : Αλέκος Φασιανός, Gabriella Hajkova (Διευθύντρια Διεθνούς Μπιενάλε Σχεδίου Πίλσεν, Τσεχία), Χρύσανθος Χρήστου (Ακαδημαϊκός Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης, ΕΚΠΑ), Στέλιος Λυδάκης (Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης, ΕΚΠΑ), Νίκος Ζίας (Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης, ΕΚΠΑ), Γ. Παντής (Πρόεδρος Σχολής Καλών Τεχνών Παν/μίου Ιωαννίνων), Salvatore Autovino (Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης) (Bienalle Palermo), Barbara Angiolini (Ιστορικός της Τέχνης), Γιώργος Κατσάγγελος (Καθηγητής Σχολής Καλών Τεχνών ΑΠΘ), Ίρις Κρητικού (Ιστορικός της Τέχνης), Ντόρα Ηλιοπούλου Ρόγκαν (Ιστορικός της Τέχνης), Μάνος Στεφανίδης (Ιστορικός της Τέχνης Καθηγητής ΕΚΠΑ), Φίλιππος Πουγιούτας (Πρύτανης Παν/μίου Λευκωσίας), Dario Dup (Καθηγητής Σχολής Καλών Τεχνών Παν/μίου Βουκουρεστίου)και άλλοι Έλληνες και ξένοι Ιστορικοί της Τέχνης .

Έργα του βρίσκονται στην Εθνική Πινακοθήκη στο Μουσείο Βορρέ σε Μουσεία του Εξωτερικού και σε πολλές ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και

το Εξωτερικό.

Είναι συγγραφέας πολλών εικαστικών βιβλίων(εικαστική ανατομία για τους φοιτητές Σχολής καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων εκδόσεις Πανεπιστημίου Ιωαννίνων 2002.

Η Αισθητική της Τέχνης και των υποατομικών σωματιδίων , η Περιπέτεια της Τέχνης 2024 κ.α.

Περισσότερα: www.kostas-spiropoulos.com.

**МЫ ВМЕСТЕ !!! МЫ – ЕДИНЫЙ МИР !!!
ВМЕСТЕ МЫ СИЛЬНЕЕ, МОЩНЕЕ, ВМЕСТЕ МЫ ДУХОВНО
БОГАЧЕ и, на самом деле, СЧАСТЛИВЕЕ !!!**

**ГРЕЧЕСКИЙ КУЛЬТУРНЫЙ ЦЕНТР - ГКЦ !!!
АКТИВНОСТЬ - ПОСТОЯНСТВО - ПОСЛЕДОВАТЕЛЬНОСТЬ -
ВЕРНОСТЬ – ПРЕДАННОСТЬ ДЕЛУ !!!**

или когда

ГАРМОНИЧНО СОЧЕТАЮТСЯ ФОРМА и СОДЕРЖАНИЕ !!!

**ГРЕЧЕСКИЙ КУЛЬТУРНЫЙ ЦЕНТР !!!
ПОЛЕЗНАЯ АКТУАЛЬНАЯ ИНФОРМАЦИЯ !!!**

Αγαπητοί φίλοι,

Το Κέντρο Ελληνικού Πολιτισμού – Κ.Ε.Π. είναι στην ευχάριστη θέση να προωθήσει ενημέρωση σχετικά με την Ατομική έκθεση ζωγραφικής του Κωνσταντίνου Σπυρόπουλου!

Το Κ.Ε.Π. ευχαριστεί τον διακεκριμένο Έλληνα δημοσιογράφο Αχιλλέα Παπαδιονυσίου για την παροχή ενημέρωσης.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Ατομική έκθεση ζωγραφικής του Κωνσταντίνου Σπυρόπουλου

Στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης

Σε συμπαραγωγή με το Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης

Ο διακεκριμένος εικαστικός και καθηγητής πνευμονολογίας **Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος** παρουσιάζει την **ατομική έκθεση ζωγραφικής του με τίτλο «Προσωρινή Αθανασία»** που εγκαινιάζεται τη **Δευτέρα 15 Δεκεμβρίου στις 18:00 στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης** (Φουαγιέ του 3ου ορόφου).

Μέσα από τα έργα του ο Σπυρόπουλος, ο οποίος είναι γιατρός και καλλιτέχνης, πραγματεύεται την προσωρινή αθανασία που προφέρει η τέχνη.

Με συμμετοχή σε 12 Biennale και σε 22 Art Fair, βραβεία σε διεθνείς διαγωνισμούς, ακαδημαϊκή θητεία, παρουσίαση έργων του σε γκαλερί και μουσεία της Ελλάδας και του εξωτερικού, ο δημιουργός έρχεται στην πόλη της Θεσσαλονίκης με μια έκθεση που θα συζητηθεί.

«Στόχος είναι η εξάλειψη της απόστασης μεταξύ Τέχνης και καθημερινής ζωής ώστε η καθημερινότητα να αποτελεί μια μορφή καλλιτεχνικής και πολιτικής πράξης. Πρέπει ο καταναλωτής του έργου τέχνης να μπορεί να το χειρίζεται και να συμμετέχει στον τρόπο παρουσίασής του», εξηγεί ο καλλιτέχνης.

Η επιμελήτρια της έκθεσης, **Ελένη Σιμώνη** αναφέρει: *«Η “Προσωρινή Αθανασία” παρουσιάζει το έργο του Κωνσταντίνου Σπυρόπουλου ως ένα πεδίο όπου το φως, η μνήμη και η ανθρώπινη ευθραυστότητα συνυπάρχουν διακριτικά, αλλά ουσιαστικά. Η ιδιότητά του ως καθηγητή πνευμονολογίας δεν γίνεται θέμα ούτε εικαστικό εργαλείο· λειτουργεί υπόγεια, ως εσωτερική γνώση του ορίου. Παράλληλα, η καλλιτεχνική του ταυτότητα παραμένει καθαρή: η ζωγραφική του δεν εξηγεί, αλλά νιώθει.»*

Στα εγκαίνια την **Δευτέρα 15 Δεκεμβρίου στις 18.00** την έκθεση θα προλογίσουν:

-ο Υφυπουργός Πολιτισμού, κ. **Ιάσων Φωτήλας**

-ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής του Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης, κ. **Χρίστος Γαλιλαίος**

-η Πρόεδρος του Δ.Σ. και Γενική Διευθύντρια του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης, **κυρία Ξένια Καλδάρα**

-η επιμελήτρια της έκθεσης και εικαστικός, **Ελένη Σιμώνη**

-και ο καλλιτέχνης.

Ώρες λειτουργίας Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης: Δευτέρα έως Σάββατο 10.00-18.00.

Διάρκεια από 15 Δεκεμβρίου 2025 έως 15 Ιανουαρίου 2026.

Είσοδος ελεύθερη.

Πληροφορίες : www.tch.gr

Η έκθεση γίνεται σε συμπαραγωγή του Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης και του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης.

Τελεί υπό την αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού.

Σημείωμα καλλιτέχνη

Απόδραση από την αισθητική της σκοπιμότητας

Θα ξεκινήσω με μια αναφορά που σχετίζεται με την άποψή μου σχετικά με την υπόσταση της Τέχνης: «Και αν ακόμα δεν μπορούσαμε να κατανοήσουμε ποτέ τα βαθύτερα αίτια και τους σκοπούς της δημιουργίας, η Τέχνη θα είναι πάντα παρηγοριά και ελπίδα για να συνεχίζεται η πορεία. Μια πορεία προς το άγνωστο. Η Τέχνη σ' αυτή την πορεία θα θεραπεύσει τις πληγές και θα γεννά προσδοκίες, ας είναι και ψεύτικες».

Ποια όμως θα πρέπει να είναι η μορφή της Τέχνης και ο ρόλος του καλλιτέχνη σήμερα;

Οι διάφορες πρωτοπορίες που αναπτύχθηκαν τον 20ο αιώνα οφείλονταν στην απόσταση που υπήρχε ανάμεσα στις «νέες ιδέες» των κυρίαρχων τάξεων και της κοινής γνώμης, που βρίσκονταν πίσω από τις ραγδαίες κοινωνικές εξελίξεις και τους πολέμους. Τους πολέμους που αποτελούν μελανή σελίδα στο γενικότερο αφήγημα της προόδου που προσπαθούσαν να επιβάλλουν οι κυρίαρχες τάξεις του καπιταλισμού και του κομμουνισμού. Γι' αυτό η ιστορική συγκυρία δεν πρέπει να αποτελεί «πηγή έμπνευσης» για αντιπολεμικά καλλιτεχνικά θέματα, αλλά αναγκαιότητα ενός νέου αντιαφηγήματος. Η σημερινή Τέχνη πρέπει να αποτυπώνει το πορτραίτο μιας προβληματικής κοινωνίας που διακρίνεται αφ' ενός πίσω από τους πολέμους και την κοινωνική αδικία και αφ' ετέρου πίσω από την τεχνολογική εξέλιξη και την επιστημονική πληροφορία.

Ο άνθρωπος σήμερα γνωρίζει την μικρότητά του. Γνωρίζει ότι οι πληροφορίες που επεξεργάζεται ο εγκέφαλός του προέρχονται κυρίως από την όραση και την ακοή. Γνωρίζει επίσης ότι μπορεί να δει μόνο το «ορατό φάσμα» που είναι πολύ περιορισμένο σε σχέση με την υπέρυθρη και την υπεριώδη ακτινοβολία που είναι αόρατες. Επίσης ακούει ένα μικρό φάσμα ήχων. Έτσι ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον κόσμο από μια χαραμάδα. Οπότε δεν μπορεί να προσεγγίσει ολοκληρωτικά την αλήθεια του κόσμου και γι' αυτό ο άνθρωπος ίσως έχει συνειδητοποιήσει ότι είναι μια μάταιη ύπαρξη, ένα τυχαίο συμβάν, ότι είναι υποχρεωμένος να παίξει ένα παιχνίδι δίχως λόγο. Έτσι αυτό που κάνει είναι να ξεγελάσει για λίγο τον εαυτόν του αγοράζοντας ένα είδος «περιορισμένης» αθανασίας από τους γιατρούς, στην

προσπάθειά του να παρατείνει την ζωή. Έτσι και η Τέχνη σήμερα έχει γίνει ένα είδος παιχνιδιού με το οποίο ξεχνιέται κανείς. Βέβαια πάντα έτσι ήταν. Σήμερα όμως είναι αποκλειστικά έτσι. Νομίζω ότι το συναρπαστικό τώρα είναι ότι τα πράγματα θα γίνουν πιο δύσκολα για τον καλλιτέχνη, γιατί για να έχει ενδιαφέρον το έργο του θα πρέπει να εμβαθύνει πραγματικά στο παιχνίδι της φωτογραφίας, του υπολογιστή και της τεχνητής νοημοσύνης.

Ο καλλιτέχνης πρέπει να κατανοήσει ότι το νόημα του έργου Τέχνης αποτελεί ανεξάρτητη οντότητα που περιλαμβάνεται στο εσωτερικό του έργου. Ότι οι καθημερινοί άνθρωποι και οι καθημερινές τους συμπεριφορές μπορεί να αποτελούν αντικείμενο της Τέχνης. Ότι η Τέχνη σήμερα δεν μπορεί να απευθύνεται μόνο σε κάποιες «κρατούσες κοινωνικές ομάδες» με «υψηλά» πρότυπα και αρχές. Ότι τα όρια της Τέχνης πρέπει να διαπραγματεύονται συνεχώς. Τίποτα δεν πρέπει να είναι σταθερό και απαραβίαστο για την Τέχνη. Γιατί ο εγκέφαλός μας εξελίχθηκε έτσι ώστε να χειρίζεται ένα «μικρό» σύνολο δεδομένων που προέρχεται από την περιορισμένη ικανότητα πρόληψης των αισθήσεών μας, ενός άμεσου φυσικού περιβάλλοντος, ανιχνεύοντας το δάσος σε αναζήτηση αρπακτικών ζώων αναπτύσσοντας μια στρατηγική επιβίωσης από άλλοτε λιγοστούς και άλλοτε άφθονους πόρους.

Είμαστε οργανικές μονάδες επεξεργασίας. Η ικανότητά μας για ορθολογική κρίση περιορίζεται από τον ρυθμό με τον οποίο μπορούμε να μετατρέψουμε το λειτουργικό νοητικό μοντέλο του σύμπαντος και να επιλέξουμε τα κατάλληλα νέα πρότυπα. Γι' αυτό μετά την αποδόμηση θα πρέπει η τέχνη να περάσει σε νέα σύνθεση. Σε μια νέα σύνθεση που θα αντιμετωπίζει την υπερπληροφόρηση που προκαλεί κοσμολογική αναταραχή, αλλάζει τον τρόπο που η ανθρωπότητα οργανώνει και βλέπει τον εαυτό της, που οι ιεραρχίες καταρρέουν, η ηθική επαναπροσδιορίζεται. Νέες φιλοσοφικές αρχές εκκολάπτονται, θεοί απορρίπτονται. Στόχος πρέπει λοιπόν να είναι η εξάλειψη της απόστασης μεταξύ Τέχνης και καθημερινής ζωής ώστε η καθημερινότητα να αποτελεί μια μορφή καλλιτεχνικής και πολιτικής πράξης.

Πρέπει ο καταναλωτής του έργου τέχνης να μπορεί να το χειρίζεται και να συμμετέχει στον τρόπο παρουσίασής του. Γι' αυτό αρκετά από τα έργα που σας προτείνω είναι «αυτόφωτα» παράγουν φωτισμό εκ των έσω, όταν ο χειριστής του έργου αποφασίσει να φωτίσει το έργο μ' αυτόν τον τρόπο. Η απόφαση αυτή βεβαίως έχει σχέση με την καθημερινότητα του ανθρώπου, την κατάσταση ευφορίας ή δυσφορίας, της στιγμής και του ελεύθερου χρόνου της ημέρας. Τα φωτεινά έργα έχουν φωτισμό «Νέον» και «Led» που συνδυάζονται με «ζωγραφική» πάνω σε διάφορα υλικά. Με τα έργα μου γενικώς οι άνθρωποι μπορούν να συνδιαλέγονται καθημερινά και να τα χειρίζονται με αγάπη γλυκύτητα, αισιοδοξία, αλλά και απαισιοδοξία. Γιατί είναι έτσι δομημένα ώστε να

παράγουν νέες εκδοχές της αισθητικής του αστικού αλλά και του ιδιωτικού χώρου.

Κ.Β.ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Επιμελητικό Σημείωμα - "Προσωρινή Αθανασία"

Ο Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος είναι από εκείνους τους ανθρώπους που “δεν θα μπορούσαν να μην είναι γιατροί”. Η καθημερινή επαφή με το νήμα της ζωής των άλλων, την ευθύνη, το σώμα και το όριο του έχει διαμορφώσει βαθιά την ταυτότητά του. Την ίδια στιγμή, είναι εξίσου ξεκάθαρο πως δεν θα μπορούσε να μην είναι και καλλιτέχνης. Η ζωγραφική λειτουργεί για εκείνον σαν δεύτερη αναπνοή: ένα ξέσπασμα χρωμάτων που καταλαγιάζει όσα σκέφτεται και βιώνει μέσα στη διπλή του ζωή.

Η έκθεση “Προσωρινή Αθανασία” παρουσιάζει το έργο του ως ένα πεδίο όπου το φως, η μνήμη και η ανθρώπινη ευθραυστότητα συνυπάρχουν διακριτικά, αλλά ουσιαστικά. Η ιδιότητά του ως καθηγητή πνευμονολογίας δεν γίνεται θέμα ούτε εικαστικό εργαλείο· λειτουργεί υπόγεια, ως εσωτερική γνώση του ορίου. Παράλληλα, η καλλιτεχνική του ταυτότητα παραμένει καθαρή: η ζωγραφική του δεν εξηγεί, αλλά νιώθει.

Τα αυτόφωτα έργα με νέον, τα απαλά αλλά έντονα περάσματα χρώματος, οι παιδικές γραμμές, τα νησιά, η Coca-Cola, η αισθητική ενός πίνακα του '80 σε χώρο αναμονής — όλα συγκροτούν μια μνήμη οικεία, σχεδόν προσωπική. Εικόνες που μοιάζουν να έχουμε ξαναδεί χωρίς να θυμόμαστε πού· έργα που συναντά το βλέμμα όταν περιμένει μια απάντηση ή διασχίζει έναν διάδρομο κλινικής. Στο χέρι του Σπυρόπουλου το φως γίνεται περισσότερο από φωτισμός: γίνεται ίχνος ζωής.

Το νέον εδώ δεν εντυπωσιάζει· λειτουργεί ως σιωπηλή συνθήκη. Τα έργα ενεργοποιούνται όταν τα επιλέξει ο θεατής — η θέαση γίνεται συμμετοχή και χρόνος. Η προσωρινή αθανασία δεν αφορά μόνο τη νίκη πάνω στη φθορά, αλλά τη στιγμή που το έργο υπάρχει επειδή κάποιος το φωτίζει. Μια πράξη επιλογής.

Στο σύμπαν του υπάρχει κάτι οικείο και ταυτόχρονα παλιομοδίτικο: μορφές και μικροί ήρωες ενός προσωπικού, pop παρελθόντος εμφανίζονται σαν συνοδοί που ζητούν απλώς να τους κοιτάξεις. Όπως ένας γιατρός που δίνει ελπίδα γνωρίζοντας ότι κάθε ελπίδα είναι από τη φύση της προσωρινή.

Οι γιατροί κινούνται ανάμεσα στη ραγδαία εξέλιξη της επιστήμης, που συχνά αντιμετωπίζεται σαν νέα μορφή πίστης, και στις εξωπραγματικές προσδοκίες μιας κοινωνίας που τους αποδίδει χαρακτηριστικά παντοδυναμίας, το λεγόμενο God syndrome. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη, η ζωγραφική του Σπυρόπουλου γίνεται τρόπος ισορροπίας: μια ήρεμη μετάφραση της εμπειρίας σε εικόνες.

Αν ο γιατρός δίνει χρόνο, ο καλλιτέχνης τον μετατρέπει σε διάρκεια. Και ο Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος, μέσα από αυτή την ισορροπία δύναμης και ευαισθησίας, μοιάζει να συνομιλεί με κάτι μεγαλύτερο από τον ίδιο — μια φωνή του κόσμου που αγγίζει το όριο του θείου και μας θυμίζει, ή μας ρωτά, προς τα πού πηγαίνουμε.

Ελένη Σιμώνη

Λίγα λόγια για τον Κωνσταντίνο Σπυρόπουλο

- Τακτικό μέλος της Τιβερίνιας Ακαδημίας της Ρώμης, στην τάξη των Τεχνών
- Τ. Καθηγητής στην Σχολή Καλών Τεχνών Παν/μίου Ιωαννίνων
- Επίτιμος Διδάκτωρ, Παν/μίου Λευκωσίας, Τμήμα Art & Designing
- Βραβείο από την Ακαδημία της Ρώμης για το εικαστικό έργο σε διαγωνισμό ποίησης και ζωγραφικής, Φλωρεντία Ιούλιος 2024, Palazzo Vecchio
- Βραβείο από την Ιταλική Ακαδημία Καλών Τεχνών για το εικαστικό έργο, Λέτσε, Δεκέμβριος 2022 - 1ο βραβείο για το έργο από την συμμετοχή στην 3η Διεθνή Biennale Jurmala Λετονίας, Ιούλιος 2023
- Βραβείο από UNESCO για το συνολικό καλλιτεχνικό έργο, Αθήνα 2017 και 2018
- International Prize Artists at the Jubille, Ρώμη Δεκέμβριος 2023
- Τιμής Ένεκεν για την προσφορά του στις Επιστήμες και τις Τέχνες, Ελληνική Εταιρεία Αυστρίας Βιέννη 2025 -Την προσωπογραφία του έχει παρουσιάσει η Ιταλική Ακαδημία Καλών Τεχνών σε ειδικό τόμο που περιέχει εκπροσώπους της σύγχρονης Ευρωπαϊκής Ζωγραφικής. Έκδοση 2006 με την ευκαιρία συμπλήρωσης 400 ετών από την γέννηση του Rembrandt
- Ομ. Καθηγητής Ιατρικής Παν/μίου Πατρών
- Συμμετοχή σε 12 διεθνείς Biennale μεταξύ των οποίων και αυτή της Βενετίας (εκτός κρατικών συμμετοχών) 2022 και της Φλωρεντίας 2021
- Συμμετοχή σε 22 διεθνείς Art Fair μεταξύ των οποίων σε Art Fair του Μουσείου του Λούβρου, Παρίσι 2016 -Ατομικές και Ομαδικές εκθέσεις(άνω των 100) σε Μουσεία και Γκαλερί του εξωτερικού, αλλά και της Ελλάδας (Αθήνα, Παρίσι, Βρυξέλες, Λευκωσία, Φλωρεντία, Βιέννη, Βερόνα, Ρώμη, Ίνσμπρουγκ, Νέα Υόρκη, Βανκούβερ,Κωνσταντινούπολη,Λέτσε,Ζυρίχη,Αζερμπαϊζάν,Σαν Μαρίνο,Λονδίνο, Λετονία ,Αμβούργο κ.λ.π.) Τα Ελληνικά Ταχυδρομεία το 2006 τιμώντας το έργο του τύπωσαν 49 γραμματόσημα που απεικονίζουν ανάλογο αριθμό έργων
- Αναφορές στο έργο : Αλέκος Φασιανός, Gabriella Hajkova (Διευθύντρια Διεθνούς Μπιενάλε Σχεδίου Πίλσεν, Τσεχία), Χρύσανθος Χρήστου (Ακαδημαϊκός Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης, ΕΚΠΑ), Στέλιος Λυδάκης (Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης, ΕΚΠΑ), Νίκος Ζίας (Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης, ΕΚΠΑ), Γ. Παντής (Πρόεδρος Σχολής Καλών Τεχνών Παν/μίου Ιωαννίνων), Salvatore Autovino

(Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης) (Biennale Palermo), Barbara Angiolini (Ιστορικός της Τέχνης), Γιώργος Κατσάγγελος (Καθηγητής Σχολής Καλών Τεχνών ΑΠΘ), Τρις Κρητικού (Ιστορικός της Τέχνης), Ντόρα Ηλιοπούλου Ρόγκαν (Ιστορικός της Τέχνης), Μάνος Στεφανίδης (Ιστορικός της Τέχνης Καθηγητής ΕΚΠΑ), Φίλιππος Πουγιούτας (Πρύτανης Παν/μίου Λευκωσίας), Dario Dup (Καθηγητής Σχολής Καλών Τεχνών Παν/μίου Βουκουρεστίου) και άλλοι Έλληνες και ξένοι Ιστορικοί της Τέχνης .

Έργα του βρίσκονται στην Εθνική Πινακοθήκη στο Μουσείο Βορρέ σε Μουσεία του Εξωτερικού και σε πολλές ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το Εξωτερικό.

Είναι συγγραφέας πολλών εικαστικών βιβλίων(εικαστική ανατομία για τους φοιτητές Σχολής καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων εκδόσεις Πανεπιστημίου Ιωαννίνων 2002.

Η Αισθητική της Τέχνης και των υποατομικών σωματιδίων , η Περιπέτεια της Τέχνης 2024 κ.α.

Περισσότερα: www.kostas-spiropoulos.com

**ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ !!! ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑΣ ΕΝΙΑΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ !!!
ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ !!! ΜΑΖΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΜΕ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟΙ,
ΣΘΕΝΑΡΟΤΕΡΟΙ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟΙ και ειλικρινά
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ !!!**

**ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ - ΚΕΠ !!!
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ - ΣΥΝΕΠΕΙΑ – ΕΝΔΕΛΕΧΕΙΑ - ΠΙΣΤΗ- ΑΦΟΣΙΩΣΗ στο
ΩΡΑΙΟ, το ΑΛΗΘΙΝΟ, το ΑΓΑΘΟ, το ΕΝΑΡΕΤΟ !!!
ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ ΜΟΡΦΗΣ & ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ !!!**

**ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ !!!
ΧΡΗΣΙΜΗ- ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ !!!**

